

[Victor Larsen.]

mere formaar at dække Befolkningens Forsyning med billigt Sukker. Hvis den danske Befolkning skulde have betalt Produktionsprisen for Sukker op gennem Krigsaarene, vilde det have betydet en Merudgift for det danske Samfund, for Forbrugerne herhjemme paa ca. 200 Mill. Kr. Det er et ganske betragteligt Beløb. Vi siger ikke fra Dyrkernes Side, at der har været ført en urimelig Politik, men vi frabeder os dog ganske bestemt, hvis det i enkelte Blade — og jeg har set det — fremstilles, som om det er Roedyrkerne, der faar disse Tilskud, naar Forholdet er det, at den danske Forbruger, derved at Prisen pr. kg Sukker overhovedet ikke har været Genstand for Forhøjelse siden 1939, altsaa i hele Krigsperioden, har kunnet komme særdeles billigt igennem paa dette Omraade.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa det af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fremdragne Spørgsmaal om Sukkerfabrikernes Udbytteprocenter og Kapitalforhold; der bliver jo Lejlighed til at drøfte dette i Udvalget, hvad jeg ogsaa tror er mere frugtbart. Jeg skal kun sige, at hvis den højtærede Handelsminister har været i Haussen, saa ser jeg ikke rettere, end at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i høj Grad er ved at baisse Papirerne, og det kan være ganske interessant at se, hvem af de to Herrer der er den stærkeste.

Med Hensyn til Lovforslagets Ordlyd kan jeg bifalde, at man i §§ 3 og 4 har å jourført de Priser, der har været gældende, og derved gjort Forslaget mere overskueligt, mere forstaaeligt. Jeg tilsiger mit Partis velvillige Medvirken til Lovforslagets Fremme gennem en Udvalgsbehandling, hvor — som det allerede er nævnt — ogsaa Spørgsmaalet om Sukkersaften vil blive taget op til endelig Afgørelse.

Aksel Larsen: I Anledning af denne første Behandling af Lovforslaget om en saakaldt midlertidig Sukkerordning — jeg siger saakaldt, fordi vi nu har vedtaget denne Sukkerordning snart hvert Aar i Mands Minde, saa man skulde maaske holde op at kalde den midlertidig — kunde der være Grund til at fremsætte en Række principielle Betragtninger, men jeg tror, man i det væsentlige kan undlade dette. Jeg tror

i hvert Fald, at jeg stort set kan nøjes med at henvise til, hvad jeg har fremført under Behandlingen af Sukkerordningsloven i Fjor.

Jeg er af den Mening, at Sukkerindustrien — og her tænker jeg i Særdeleshed paa De danske Sukkerfabrikker — i den Tid, den har eksisteret, har tjent helt fantastiske Kæmpeudbytter til sine Aktionærer, og at den samtidig har forvaltet sit Pund yderst daarligt, hvis man vil betragte det fra et saakaldt Samfundssynspunkt. Gennemgaar man, hvad Aktieselskabet De danske Sukkerfabrikker har givet i Udbytte, og hvad det paa anden Maade gennem Bonus, Friaktier eller billige Aktier har givet til Aktionærerne i Aarenes Løb, samt tager i Betragtning, hvilke kolossale Reservefonds og andre Fonds disse Fabrikker besidder, som jo ogsaa er taget fra det gennem Aarene indtjente Overskud, kan man ikke undlade at studse over, at der i disse Aar er gjort saa uendelig lidt for at gøre Fremstillingen af Sukker lettere og, om jeg saa maa sige, samfundsmæssigt og nationaløkonomisk mere forsvarlig, end Tilfældet er. Det er først nu efter Krigen, at man under Pres af Dyrkerne, og fordi Eksemplet fra Sverige er for indlysende, begynder at tale om, at vi vist nu maa til, som man kalder det, at rationalisere, at vi nu maa forbedre Arbejdsmetoderne og navnlig forbedre Transport- og Aflæsningsmetoderne. Det forekommer mig, at det havde været rimeligt, om Sukkerindustrien havde interesseret sig for det noget før. Det er rigelig sent, det sker, og derfor har jeg Ret til at sige, at De danske Sukkerfabrikker har forvaltet deres Pund daarligt.

Man taler saa meget om, og det faar vi at høre hvert Aar, at det er saa farligt at dyrke Sukkerroer, det er saa svært at have med det at gøre, fordi der er Mangel paa Arbejdskraft. Det er ganske mærkeligt, at vi altid skal høre disse Veklager; vi fik ogsaa at høre af det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, at hvert Efteraar er man rygende nervøs i Sukkerroeegnene for ikke at faa Arbejdskraft til at tage Roerne op. Jeg kan ikke forstaa, at man ikke efterhaanden kan bringe sine Nerver lidt i Ro; saa langt tilbage som jeg kan huske, har man hvert Efteraar været nervøs for ikke at faa Roerne taget op, men man har altid faaet dem taget op, saa mon ikke denne Nervøsitet ogsaa har, om jeg